

Η Α΄ ΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ ΥΜΝΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς, 26^{ης} Φεβρουαρίου/ 11^{ης} Μαρτίου 2022, ἔλαβε χώραν εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἡ τελετή τῆς Α΄ Στάσεως τῶν Χαιρετισμῶν – Ἀκαθίστου Ὑμνου.

Κατά τήν Ἀκολουθίαν ταύτην, ὡς ὀρίζει τό Τυπικόν, εἰς τό πλαίσιον τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου, ἐψάλη ὁ Κανὼν «Ἀνοίξω τό στόμα μου» καί ἀνεγνώσθη ἐμμελῶς ἡ Α΄ Στάσις τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου.

Πρός τό τέλος τῆς τελετῆς ὁ Προεξάρχων αὐτῆς Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἀπηύθυνε λόγους οἰκοδομῆς πρὸς τοὺς πιστοὺς ὡς ἔπεται:

«Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ θεοτόκῳ τό χαῖρε· καί σύν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο καί ἴστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτήν τοιαῦτα. Χαῖρε, δι’ ἧς ἡ χαρά ἐκλάμπει, χαῖρε, δι’ ἧς ἡ ἀρά ἐκλείψει».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἰδοὺ «ἐλήλυθεν ἡ νηστεία, ἡ μήτηρ τῆς σωφροσύνης ἡ κατήγορος τῆς ἀμαρτίας καί συνήγορος τῆς μετανοίας, ἡ πολιτεία τῶν Ἀγγέλων καί σωτηρία τῶν ἀνθρώπων», ἀναγγέλλει ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Εὐφραίνεται καί ἀγάλλεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μέ τήν εἴσοδόν μας εἰς τό στάδιον τῆς νηστείας τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς. Καί τοῦτο διότι ἡ νηστεία, τὴν ὁποίαν ὑπέδειξεν εἰς ἡμᾶς αὐτὸς Οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς «νηστεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα καί νύκτας τεσσαράκοντα» (Ματθ. 4,2), εἶναι ὄντως ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Καί διὰ τί ἡ νηστεία εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων; Διότι κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, «ἐπειδὴ οὐκ ἐνηστεύσαμεν, ἐξεπέσαμεν τοῦ παραδείσου· νηστεύσωμεν τοίνυν, ἵνα πρὸς αὐτόν ἐπανέλθωμεν». Ἐπειδὴ δὲν ἐνηστεύσαμεν ἐξεπέσαμεν ἀπὸ τὸν παράδεισον. Ἄς νηστεύσωμεν λοιπόν, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτόν.

Ὁ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σαρκωθείς καί ἐνανθρωπήσας Θεὸς Λόγος Σωτὴρ ἡμῶν Χριστὸς εἶναι ὁ νέος Ἀδάμ, ἡ δὲ θεοτόκος καί ἀειπάρθενος Μαρία εἶναι ἡ νέα Εὐα, διὰ τῆς ὁποίας «ἡμῖν [= γιὰ χάρη μας] σωματοῦται ὁ ἀσώματος καί ἄρχεται ὁ ἄναρχος, καί χωρεῖται ὁ ἀχώρητος» κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν. Κατὰ δὲ τὸν ὑμνωδόν τῆς Ἐκκλησίας ἡ Παναγία θεοτόκος ἐγένετο «ἡ τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἀνάκλησις καί τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις».

Ἡ ἐπὶ γῆς καί ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις φανερωθεῖσα Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ὁρατὸς Παράδεισος, ὁ δὲ Χριστὸς εἶναι τό «ξύλον τῆς ζωῆς». Διὸ καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολόγος παραγγέλλει ἐν τῇ Ἀποκαλύψει αὐτοῦ: «Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω, τί τό Πνεῦμα [τό Ἅγιον] λέγει ταῖς Ἐκκλησίαις. Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν

ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὃ ἐστὶν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ θεοῦ μου (Ἀποκ. 2,7). Καί ἀναλυτικώτερον, εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θά νικήσῃ εἰς τὸν κατὰ τοῦ σατανᾶ καί τῆς ἁμαρτίας ἀγῶνα, θά δώσῃ εἰς αὐτόν νά φάγῃ ἀπό τό ξύλον τῆς ζωῆς. Θά τόν ἀξιῶσῃ δηλαδή νά ἀπολαύσῃ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ μέσα εἰς τόν Παράδεισον τοῦ Πατρός μου, ὁ ὁποῖος κατὰ τήν ἀνθρωπίνην φύσιν μου εἶναι καί θεός μου.

Οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐθέσπισαν τήν ἀκολουθίαν τῶν «Χαιρετισμῶν» εἰς τήν Ὑπεραγίαν θεοτόκον κατὰ τό εὐλογημένον στάδιον τῆς μεγάλης νηστείας, διότι κατὰ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν, «δι' αὐτῆς ἡμεῖς εἰς Μίαν Ἀγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν ἐπολιτογραφήθημεν». Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡμεῖς διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καί τῆς σφραγίδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔχομεν καταγραφῇ πολῖται τῆς ἀοράτου καί οὐρανίου Ἐκκλησίας, τοὔτέστιν τῆς αἰωνίου πολιτείας τοῦ θεοῦ, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Ὅθ' γάρ ἔχομεν ὥδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἑβρ. 13,14).

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς οὐδέν μένει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, «παράγει γάρ τό σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου» (Α΄ Κορ. 7,31), «ὀφείλομεν οὖν φεύγειν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου καί πρὸς τήν μέλλουσαν πόλιν τρέχειν, τοὔτέστιν τόν οὐρανόν», λέγει ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ νηστεία εἶναι ἡ ἀσφαλὴς κλῖμαξ, διὰ τῆς ὁποίας μεταβαίνομεν ἐκ τῆς γῆς εἰς τόν οὐρανόν.

Ἡ ἀληθινὴ νηστεία εἶναι ἀποξένωσις ἀπὸ τὰ κακά. Ἡ νηστεία εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς μετανοίας λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος. «Νηστεία γάρ ἀληθὴς ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις. Νηστεία δέ, ἀρχὴ μετανοίας». Κατὰ δέ τόν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν: «Ὁ θεός τήν μετάνοιαν ἔδωκεν εἰς ζωὴν» (Πράξ. 11,18). «Ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν ἡμῖν ὁ θεός καί αὕτη ἡ ζωὴ ἐν τῷ Υἱῷ Αὐτοῦ ἐστίν. Ὁ ἔχων τόν Υἱόν, δηλονότι τόν Χριστόν, ἔχει τήν ζωὴν», κηρύσσει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (Πρβλ. Α΄ Ἰωάνν. 5, 11-12).

Ἰδοὺ καί πάλιν διὰ τί χαιρετίζομεν καί μεγαλύνομεν τήν ὑπερευλογημένην θεοτόκον, διότι αὕτη ἀνεδείχθη ἡ Μητέρα τῆς Ζωῆς, δηλονότι τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ θεοῦ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Διό παρακαλέσωμεν αὐτήν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα ταῖς μητρικαῖς αὐτῆς πρεσβείαις ἀξιωθῶμεν προσκυνῆσαι τήν λαμπροφόρον Ἀνάστασιν τοῦ νικητοῦ τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καί τῆς ἁμαρτίας τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Μετά δέ τοῦ θεηγόρου Ἁγίου Ἰωάννου, τοῦ ὑμνογράφου τῆς Παναγίας εἵπωμεν:

«Παράτεινον τό ἔλεός σου Πανάγαθε Δέσποινα, τοῖς γιγνώσκουσί σε, καί ἵδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καί ἐπὶ τὰ ἔργα αὐτῶν καί κατεύθυνον πάντας εἰς ὁδὸν εἰρήνης, ὅτι πάντων οἱ ὀφθαλμοί εἰς σέ ἐλπίζουσι, καί σοῦ τῇ μεσιτείᾳ τήν καταλλαγὴν τήν πρὸς τόν Υἱόν σου καί Σωτῆρα καί θεόν ἡμῶν ἐσχήκαμεν, ὧ ἡ δόξα σύν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρί καί τῷ ὁμοφυεῖ καί Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Καλὴ καί εὐλογημένη Τεσσαρακοστή».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

<https://fb.watch/bHVCYztdc4/>